

For at starte med de pæne overordnede ord kan vi sige, at det, at familierpolitikken skal understøtte og udvikle familiernes rammevilkår, så de selv kan træffe deres valg og tage ansvaret for de valg, de træffer, er SF som udgangspunkt helt enig i. I den familierpolitiske redegørelse er der også mange flotte ord om, hvordan det offentlige ikke skal overtage familiens forpligtelser, men være til stede og hjælpe i de tilfælde, hvor familiens egne ressourcer ikke slår til, og det kan vi også tilslutte os, for det er rigtige ord.

Synspunktet om, at det kun er hele mennesker, der kan leve op til de udfordringer, den globale konkurrence rummer, og at indsatsen derfor netop skal sigte mod at skabe og bevare hele mennesker helt fra barndommen som noget centralt i arbejdet for at udvikle det hele samfund, er en rigtig god indledning, og vi tror faktisk også, at de pæne ord er velmente.

Det lægger op til, at vi snart kommer til noget andet, for kigger vi lidt ud i virkeligheden, er der heldigvis mange familier, der har det godt, men der er også mange familier, der har brug for samfundets hjælp. De har brug for vores hjælp, det er altså dem, vi skal rette vores opmærksomhed imod, og det vil jeg komme med nogle eksempler på.

Ordføreren, som altså passer børn derhjemme, har snakket med mennesker på krisecentre, og her er det sådan, at der er en stigende tilstrømning af kvinder i krise. Der er en tilstrømning så stor, at mange bliver afvist, og det viser med al ønskelig tydelighed, at mange familier faktisk har brug for en langt bedre hjælp, end de får i dag, hvis de skal blive robuste familier. Det er et område, som vi ikke bare kan lade ligge.

Ordføreren bor i Nordjylland og har oplevet en offentlig akutinstitution for familier i krise. Den har i flere år kørt med 100 pct.s belægning, men den er blevet lukket for at spare penge, og det siger altså noget om, at der er et pres på kommunerne. En anden offentlig døgninstitution, hvor udsatte familier kunne flytte samlet ind, og hvor de voksne kunne lære at drage omsorg for deres udsatte børn, er også blevet lukket, igen på grund af kortsigtede sparehensyn fra pressede kommuner, og det er et forfærdende billede af virkelighedens Danmark i år 2006.

Det er også en kendsgerning – nu er vi altså gået i gang med de områder, hvor det kniber – at der det seneste tiår er kommet flere børn pr. pædagog i vores børnehaver og vores skolefritidsordninger. Det betyder ifølge pædagogerne selv, at de ikke magter og ikke har overskud til at

sætte ind over for de børn, som har sociale problemer, og det betyder faktisk, at vi mister en gylden mulighed for at sætte tidligt ind med nyttig hjælp. Det er virkeligheden, og så hjælper det ikke, at regeringen smykker sig med en nødvendig udbygning af antallet af pladser gennem de seneste år. Selvfølgelig skal den nødvendige udbygning ske, men hvis det ikke er godt nok, er det bare ikke godt nok, og alle de, som til daglig kommer i en børnehave, ser ganske vist søde og engagerede pædagoger, men de har meget svært ved at skjule deres stress, for der skal simpelt hen løbes hurtigt.

Vi kan se, at der gives 2 mia. kr. til området. Nu er det jo sådan med gaver, at somme tider kan man give gaver ved først at tage noget og give noget bagefter. Så har man opnået at give noget, men hvis man har taget mere, end man giver, er det altså ikke gaver, der nytter noget som helst i virkelighedens verden, og sådan er det nok også her.

Kl. 19.25

I virkelighedens verden har vi f.eks. for et par dage siden set undervisningsministeren stå her i salen og afvise at forbedre pædagoguddannelsen ved at indføre SU-finansieret praktik. Ministerens begrundelse var, at der ikke er ekstra penge, altså 0 kr. til at forbedre uddannelsen for de pædagoger, som spiller en meget stor rolle i mange familiers hverdag.

Det siger desværre en hel del om sammenhængen eller mangelen på samme i regeringens politik.

Her i Folketinget skal indsatsen ikke kun handle om at hjælpe udsatte familier til at komme på fode; den skal også skabe rammer eller i det mindste medvirke til ikke at ødelægge vel fungerende familier og allerhelst forebygge.

Når det handler om at skabe sammenhæng mellem mange familiers stressede hverdag og selve familielivet, bliver redegørelsen over initiativer tynd. Der skal nedsættes en kommission og fyldes op på reservebedsteforældreordningen. Det giver ikke de stressede forældre bedre mulighed for at være sammen med og stimulere deres børn i hverdagen.

Det er på tide, også i virkelighedens verden, at der kommer noget fokus, der skifter fra ikke kun at være erhvervsorienteret, men som også handler om at styrke familiernes muligheder for at være familier.

Vi ser mennesker, der går ned med stress. Der er f.eks. familiefædre, der kan blive udsat for pikesmæld, mødre, hvor ryg og skuldre ikke kan